

Numerul 30. Oradea-mare 27 iulie (8 august) 1897. Anul XXXIII.

Ese duminica. Abonament pe an 8 fl., pe 1/2 de an 4 fl., pe trei luni 2 fl. Pentru România pe an 20 lei.

Pescarul.

(Urmare.)

— Văntai să plec cât mai iute de la masă. Plătii so-coteala, me sculai repede, în speranța d'a me pute-retrage fără să fiu obser-vat de Vladimir, care părea din nou a visă cai pe păreți. Nu reuși. Când voiam să plec, me apucă de mână.

— Pentru ce pleci așa de repede? — țise el.

— Pretexții o durere de cap.

— Din cauza asta ai greșit și ușa prin care trebuie să eși, — dise el.

— Ba de loc.

— Ce fel, nu ai vagon lit?

— Nu, — răspunsei.

— Cum se poate?

— Foarte bine. Găsesc că se călătorește destul de co-mod în clasa I.

— Și eu nu me simt des-tul de comod nici în vagon lit.

— Se poate, — țisei eu,

— și cu asta vrui să-mi iau diua bună.

Camaradul meu nu înțelese, sau se făcui că nu înțelege scopul ce aveam de-a me scăpa de el și me însoți în vagonul meu.

Se trînti numai decăt pe un fotoliu.

Eu me făcui ghem în al-

— tul; me prefăcui că moșai, până când adormi din nou.

Dormii astfel până la zece ore seara, când fui deșteptat de o horcăială, care mai întei me speria. Vladimir sforăia din toate puterile; se vede că nu se dormia tocmai reu într'un simplu vagon de clasa I.

Îl lăsa să doarină. Mie înse-mi perii somnul cu de-severșire. Regăsirea fostului meu camarad în astfel de stare, me turburase.

Vladimir se mișcă din când în când, înse fără ca să-și intrerupă somnul. Eră aproape șapte ore dimineața și el dormia încă. Fui silit să-l deștept, căci peste douăzeci de minute trebuia să ne scoborim pentru ca să luăm alt tren, care ducea mai departe.

După ce se desmeteci din somn, me întrebă câte ore sunt. Îi arătai ciasornicul in-trebându-l cam cu ironie:

— Nu găsești că se poate dormi și în clasa I tot așa de bine ca în vagon lit, dacă nu mai bine?

— În alte impregiurări aș răspunde în alt mod la o astfel de întrebare; de oare-ce am meritat-o, îți voi spune că am dormit cum n'am mai dormit de mult timp.

Sosisem în gară.

Ne scoborim și schimbăm trenul. Vladimir renunța cu totul la vagon lit și veni în

FATA ARABĂ DE LA NIL.

cupeul în care intrasem eu. Aglomerația de lume fiind mai mare ca în trenul ce părăsisem, nu mai avurăm fericirea să fim singuri. Din cauza asta conversația noastră fu mai generală. Ajunserăm la Paris fără să se mai fi schimbat între noi cuvinte, cari ar pute interesă pe cetitor.

La gară ne despărțirăm, după ce dădui adresa mea fostului meu camarad. Conform dorinței lui, îi promisei că voi fi la dispoziția lui, bine înțeles în orele lăsate libere de serviciul meu. Promisiunea o făcusem în speranța, de-a pute scoate pe Vladimir din ideile ui rătăcite.

În fiecare zi petreceam câteva ore împreună. La fiecare nouă întâlnire, găsim pe Vladimir al meu mai schimbat și din ce în ce îmi făcea impresia, că viața ajunsese pentru el o sarcină! Îmi eră așa de milă de densus; așa fi dorit să-l schimb, dar cum?

Mărturisesc, că multe ori doriaș să vie asupra lui o nenorocire, ca să-l trezească din amorțea și nemulțumirea în care-l adusese toate desfătărilor ce gustase încă din fașe.

După câteva zile îmi spuse că pleacă. Îl întrebai de ce așa curând și încotro se duce?

Îmi respunse, că splendorile Parisului îl obosesc și că fericirea mea, pe care n'o invidiază de loc, îi face reu. Adaogă, că pleacă spre Italia. La cererea mea promise, că de îi va fi posibil, îmi va serie; me asigură, că de va muri, moartea lui nu-mi va rămâne necunoscută; asemenea dacă s'ar întâmplă vre-o schimbare fericită în viața lui, să fiu sigur, că voi fi primul, care o voi afla.

Aceste cuvinte me făcură să cred, că Vladimir tot mai avea ceva bun în el. Me încercai pentru ultima oară, să-l întorc de la ideile lui rătăcite.

— Doresc din suflet să aud cât de curând că ești fericit, — țisei eu, — nuvela morții n'o aștept încă. Gândul ăsta mi se pare că-ți vine prea de limpuru; ești încă așa de tiner.

— Mor și tinerii, și poate încă lesne . . . mai ales când se simt așa de nenorociți! . . .

— Ideea asta mi se pare o curată nebunie; tu nenorocit! . . . Lasă-ți toate mofturile de cari ești stăpânit și poți deveni cel mai fericit om. Puțină voință, mai multă energie și totul se va îndreptă mai bine decât crezi.

Vladimir se uită lung la mine, apoi țise:

— Ce fericit ești! . . .

— Da, foarte fericit, de vei voi, poți fi și tu.

Ne despărțirăm și de și despărțirea noastră îmi causă oare-ș care durere, totuș eră ceva, care me făcea să sper pentru el.

(Va urmă.)

A. SANDA

Convorbire între doi logodiți:

— Va să zică peste o săptămână vom fi cununăți, țice fața; n'o să-ți pară reu de viața de flacău?

— Oh! dșoară, dacă ai șei, respunse logodnicul, ce rea e bucatăria de pe la birturi!

A: Într'adevăr, ți-a dat X o palmă?! De sigur că incidentul acesta n'a rămas fără consecințe?

B: De sigur că nu; vre-o două săptămâni am umblat cu obrazul umflat.

La patru-deci și patru . . .

*Aveam și eu un Dumnezeu
Cui me închinam odată,
Ce luminează pe cerul meu
Și me făcea să cânt meren
Iubirea ei de fată.*

*De câte ori o întâlneam
Cu fața-i risătoare,
Cu ea de vorbă me prindeam;
Și doar din ochi ne tot cerșeam
Iubirea fiecare.*

*Cum tremuram de al ei dor . . .
Ea me găsiă cuminte;
Și s'aprindea al ei amor.
De m'arătam nepăsător
La dulcile-i cuvinte.*

*Ce farmec sfânt avea atunci
Viața pentru mine:
Să me avânt eu cu prin tunc,
Nesciutor de griji și munci.
În zilele senine!*

*Aveam și eu un Dumnezeu,
Dar nu știu cum se face!
De-o întâlneș în drumul meu,
E rece ca de ghiță, deș,
De-un rënd de cîm'acoură . . .*

*De-aceea vezi, de ați și eu
M'oiu face "idolatră"
S'o știe ochiul Dumnezeu,
Zidi-roiu temple 'n peptul meu
La patru-deci și patru,*

*De dulci dește din Parnas,
Tot eu te-oiu fi Apolo . . .
De Dumnezeu rechin me las
Și nu m'oiu ține de-al seu pas
O clipă de-ați încota.*

PETRU VULCAN.

Despărțirea.

De flori, ca grădina, e plină livada; iar seara frumoasă și dulce ca 'n rai. Stau triști amanții, stau triști sub salcâm; ca fulgeri de repeți minute se scurg. Ea 'ntinde o mână sfoasă și rece, el tremură; „Adio“ șopteșce încet.

În picuri șiroac de lacrimi ea varsă. De milă salcâmul își scutură floarea.

Suspina copila și fruntea și-o pleacă; iar el pe deusa îi pune un sărut. „Adio“ respunde și densus acumă.

Sunt muji de durere.

Târziu mai îngână încet: „Noapte bună“. C'al greierului 'n iarbă li-e glasul de trist.

SUARA.

P a r m e n o .

Comedie în 5 acte de *Publiu Terențiu Africanul*.

(Fine.)

Scena VIII.

FEDRIAS, cu PARMENO. *Cri de sus.*

FEDRIAS.

O, ție, atâtea lucruri de necrețut mi-a spus
Parmeno! Dar Cherea pe unde s'o fi dus —

CHEREA.

Aici sânt.

FEDRIAS.

Frate dragă! Ești tu? Ce bine-mi pare!

CHEREA.

Te cred! Nu e ca Tais în lumca asta mare
O fată mai drăguță! Și ține-așă de mult
La noi!

FEDRIAS.

Mi-o laudi mic?

TRASO (a parte.)

Eu stau aici și-ascult!

Pe cât îmi vęd nădejdea slăbind din ceas în ceas,
Pe-alăta mi s'aprinde iubirea! Am rămas
Cu tine numai, Gnato! Speranța mi-e la tine!

GNATO.

Eu ce să fac?

TRASO.

Fă totul ce crezi că este bine.

Prin lacrimi fă pe Tais s'asculte glasul meu,
Prin bani — să nu me lase, că pier de tot!

GNATO.

E greu!

TRASO.

O, totul poți tu face, când vrei! Răstorni pământul —
De-mi faci și-aceasta, Gnato, solemn îți dau cuvântul,
Că poți să-mi ceri de astăzi ori ce-ți va da prin gând.

GNATO.

Glumești!

TRASO.

O spun pe cinste.

GNATO.

Și dacă fac curënd

Acestea toate, Traso — și jur că le voin face —
Îți cer: Să intru 'n casă la tine când îmi place,
Să fiu primit la tine chemat ori nechemat.

TRASO.

Să fie-așă. Te-asigur.

GNATO.

Atunci eu me 'narmez!..

FEDRIAS.

Pe cine-aud? A, Traso!

TRASO.

Eu te salut!

FEDRIAS.

Dar creț

Că n'ai nici o șciință de cele întemplate
Pe-aici?

TRASO.

Ba am.

FEDRIAS.

Și totuș te vęd pe-aici?

TRASO.

O, frate,

Me 'ncred orbeșce 'n tine.

FEDRIAS.

O fi! Și-auți, acum:

De te-oi vedé vr'odată trecënd pe-aici pe drum
Și ai să ției: „Eu caut pe cineva pe strade!”
Să șcii, că-ți rup și gâtul.

GNATO.

Ei, asta nu se cade!

FEDRIAS.

Remâne țis.

GNATO.

Și 'n urmă tu pân' acum n'ai fost

Așă 'ndrăsneț!

FEDRIAS.

Se poate! Dar jur: ve merge prost

De ve mai vęd pe-aicea.

GNATO.

Cum ției așă remăie.

Dar am să-ți spuui o vorbă.

FEDRIAS.

Hai, spune-o!

GNATO.

Mai întie..

Tu Traso stai de-o parte — așă. Ve 'ncredințez,
Că tot ce fac eu astăzi pe seama mea lucrez
Și nu pe-a lui. În urmă, ar fi o nebunie
Să nu gândiți ca mine.

FEDRIAS.

Ei cum?

GNATO.

Îmi pare mie

Că n'ar fi reu, Cherea, să lași pe-acest soldat
Să fie-amic cu Tais.

CHEREA.

Să-l las?

FEDRIAS.

Ești un turbat!

GNATO.

Ah, Fedrias! Cu Tais trăești așă de bine,
Și vrei și *traiu!* Gândeșce. Tu poți să dai puține,
Dar Tais are poftă de multe, și tu n'ai.
Soldatul inse are destule. Și-acum, ai
Pricepere și-ascultă: De-i Tais mulțumită
Cu tine, las'o 'n pace să fie dăruită
De Traso, cât i place. El veți, ție de folos.
Nu-ți face supărare și n'ai nici un ponos
Cu el. Am țis acestea; tu stai și te socoate:
Tu-ți faci cu Tais chieful, iar el plăteșce toate.

CHEREA.

E bine-atunci!

GNATO.

Cum încă!

FEDRIAS.

Atunci se potriveșce.

E plicticos și capiu, uitue cum e mai reu
 Și sforăe într'una și-i slut de nătărău.
 Să n'ai de dânsul grijă; te rog: nu-ți fie teamă,
 Că ea o să-l iubească. E prost de n'are seamă.
 Tu-l dai când vrei de-oparte, și-l porți cum vrei de nas.

GNATO.

Dar stați! Mai e și alta, și nu voese s'o las
 Nespusă. El la chefuri plătește, și plătește!

CHEREA.

Cum încă! Dar, Cherea, te rog să me primiți
 La chefuri și pe mine cu voi, de me voiți.
 De mult tot port eu piatra aceasta în spinare.

CHEREA.

Să fie!

FEDRIAS.

Da, să fie!

GNATO.

Ah, cât de bine-mi pare.

În schimb ve dau de-a gata pe prostul de soldat,
 Să ve plătească mese; vi-l dau de-acum argat.

CHEREA.

O merită soldatul!

GNANO (chiamând pe Traso.)

Ei, Traso, am tratat-o!

Te rog să vii aproape, de vrei.

TRASO (umilit.)

Iubite Gnato,

Cum stă eu noi?

GNATO.

E bine. El nu te cunoscă

Și n'avea cunoștința ce om superb ești tu.

Dar după ce, la urmă i-am spus — de și 'n seurțime —

Și ți-am descris virtutea și faptele-ți sublime

Și nobilul caracter — acum ei se 'nvoesc.

TRASO.

Tu te-ai purtat eroic. De-aceea-ți mulțumesc.

De altfel ori și unde m'am arătat v'odată,

Toți m'au iubit.

GNATO.

Ei tocmăi! Chiar faptele te-arată!

Eu nu v'am spus, că Traso e nobil și sublim?

Ce rară elocuență e într'ânsul!

FEDRIAS.

Il găsim

Cum ni-l descrieși, Gnato. E 'ntocmai. Hai, intrați!

(Cătră public.)

Iar voi umblați în pace de-acum și-aplăudați!

(Cortina.)

GEORGE COȘBUC.

În timp de criză, depeșile telegrafului sînt ca
 fulgerile cari precedează furtuna.

*

Trebue mai mult curaj decăt spirit ca să judeci
 drept.

*

Fără apă nu înflorește pămîntul, nici inima fără
 lacrimi.

*

Durerea fără lacrimi roade înăuntru.

Iad și raiu.

*Am visat că de odată
 Am murit iubită noi,
 Și ne-au pus pentru păcate,
 Chiar în iad pe umênului.*

*Dar fiind de tine-aproape,
 Iadul cel întunecos —
 Mie îmi părea că este
 Și ca raiul mai frumos.*

*Ș-am visat de altă dată,
 Că murind m'au pus în raiu;
 Iar pe tine 'n iad — iubită
 Oare ce păcate ai?!*

*Într'o zi lăsat-am raiul
 Și la iad m'am scoborît --
 Dragă! raiul fără tine
 Și ca iadu-i mai cumplit!*

EMILIAN.

Poesie în prosă.

Ca și-atunci, și astăzi este pădurea verde, pasărele
 cânt în pomi cu frunzătura deasă, iarba s'aș-
 terne pe pajște ca un covor mătăsos, umbra sub
 copaci e ademenitoare.

Vino iubito!

Vino iubito să ne mai pierdem, ca atunci, prin
 aste locuri pline de farmece poetice, și să-ți mai șop-
 tesc la ureche, în amurgul serii, când ultima rază de
 soare — care scapătă dincolo de pădure — se joacă în
 pîru-ți aurii și greerele tîrie în iarbă, povestea veche
 că ce este ați n'are să mai fie nici odată, vino să-ți
 mai șoptesc, ca atunci, că te iubesc!

Te iubesc! cuvînt care me 'nfloră de plăcere
 când îl pronunț, cuvînt care-mi dă senzații necunos-
 cute, căci îmi reamintesc de atunci. Când te țineam
 îmbrățișată sub nucul din poalele dealului, pe când
 de-asupra capetelor noastre aveam un concert de
 privighetori, iar luna ne sărută obrajii aprinși și din
 înălțimile ei senine ne invidiă, când îți spuneam a-
 aproape înăbușit, că te voi iubi toată viața!

Toată viața, da, gîndul meu va fi pururea la
 tine și la timpul de-atunci care mi-a ramas pentru
 vecinicie întipărit înaintea ochilor.

Înaintea ochilor te am și acum tot așa cum erai
 atunci: frumoasă, plină de grații și mereu cu zimbe-
 tu-ți pe buze, făcîndu-me să me 'nflor de plăcere când
 me uitam mai lung la tine!..

Acum vai! Acele fericiri s'au transformat în vis,
 căci timpul trece și eu te aștept strigându-ți în cale:

Vino iubito!

Vino iubito să ne mai pierdem, ca atunci, prin
 aste locuri pline de farmece poetice și să-ți mai șop-
 tesc la ureche.

GR. MARUŢEANU.

C O P I L A R E A .

Iubitei.

Ades privind din plaiul verde
Ce 'n gîrul satului se 'ntinde,
Departo gîndul mi se pierde
Ș-un dor ferbînte me cuprînde.

Cîmpii frumoase aurite
Se 'ntînd mîrețe rîmbitoare,
Cînd peste spice 'ngîlbînite
Se joacă razele de soare.

Și 'n calea vînturilor line
S'alung frumos undulătoare,
În valul sîrilor senine,
În tainicul apus de soare.

Și 'n unde mici strîbate 'n zare
Cu apă limpede sonoră,
Mîrețul rîu ce blînd rîsare
În lumînș de auroră.

În gîr ca o grădină 'ncînsă
De arbori deși, frumos rîsar
Șire de dealuri necuprinse,
Păduri frumoase de stejar.

Și cum din mîrile afunde
Rîsar castele din povești
Și tremură pompos în unde
Palate mari împărătești.

Mîreț orașul se rîdică
Copil din timpuri depărtate,
Ce-ș oglindeaș fața mică
În marea apelor curate.

Și par-că ved cum se deschide
Încet fereasta dintr'o casă
Ș-un chip frumos ce lin suride,
Se uită spre pădurea deasă.

Și 'n unda rîului de munte
Prîreșce ca un copilăș,
Trecîndu-și mîna peste frunte,
Zîmbeșce-atît de drăgălaș.

De ce zîmbeșci cînd știi prea bine,
Luceferul vieții mele,
Că 'n mersul nopților senine
Par că te ved trecînd prin stele.

Și din atîta depărtare
Tu știi c'ades prîcesc spre tine,
Zăresc orașul colo 'n zare
De peste vîrfuri de coline.

Da! te iubesc și cît de tare
Doriam să-ți spun cât te iubesc,

Cînd tu știi că mi-s în stare
Atîta vorbă să rostesc.

Și 'n jocul rozelor frumoase
Cum tremuram, ți-aduci aminte! —
Eră o scenă dureroasă
Din astă patimă ferbînte.

A fost destulă o privire
În ochiul teu ispititor,
Ca să cunoșci acea iubire,
Acel deservîșit amor.

Și cînd cătam pădurea mare,
Ți-aduci aminte scoși din fire
Noi petreceam cu nepăsare
Atîtea scene de iubire.

„O să mai vii la noi“! și singuri
Privînd tăcuți meru în jos
Pusderiile-mi dulci de gînduri
Lorîau spre chipul teu frumos.

Și mi-ai rîmbit nerînorată
Cu rîmbet dulce și cu milă.
O! esti atîta de curată
Și fragedă ca o copilă!

„Te duci!“, și ochii gales rote,
Și risători și drăgălaș
Te-am înțeles atunci îndată
Din vorba ta, din ochi, din pasi

Și dulea strîngere de mînă
Atîtea glasuri contopite
Au fost de-atuncea să remînă
Echouri recîmîc repetite.

Ah! totdeauna îmi rîsare
Frumos și clar acelaș drum,
Cu-aceiaș recîmîc 'ubrare:
„Iubită ce vei face-acum!“

NORIAN.

Domnul X are șease fete, dintre cari numai una e măritată. La un bal i se pare soției sale că un tîner se ocupă foarte mult și cu multă atențiune de ea și de fiicele sale. Pentru ca să fie lămurită, dna îl întrebă cu francheță pe tînerul :

— Care dintre fetele mele îți place mai mult?
— Cea măritată?

La un examen în drept.
Profesorul : Care e pedeapsa cea mai mare pentru un acusat de bigamie?
Studentul : Că are doue soacre.

La birt :
— Dar ce face mușchiul ăla, băte?... nu mai vine?... că aștept de o jumătate de cîas!
Chelnerul se uită la cîasornie și eselamă :
— Așa e deu! Veți dta cum trece vremea!

A n i ț a .

Noveletă localisată, după A. de Klinkowstroem.

(Fine.)

Dar n'auți tu, să-ți ceri iertare?! — dîse mătusa ei.
— Nu! Asta n'o fac! — răspuse ca răsît.
— Nu o faci? — Doamna Galinca își perdî respirul. Așă o negliobie încă nu i s'a întemplat.
Apoi iarăș s'a recules: — Aștept să me ascuți, auți?!

— Dar me rog, așă . . . așă ceva nu pot pretinde — intrerupse tîncrul doctor, plecându-ș oehii în jos. — Nici prin minte nu mi-a trecut să fie domnișoara Anița. Și, dacă a fost, me rog . . . sincer . . . spun sincer, că-mi pare foarte reu . . .

— Lasă, nu te rugă, dragă dle doctor. Eu am datorîa ca s'o regulez, să pun capăt astor fel de maniere, să-mi infrîn nișel pe aceeașă găscuță. — Alege, Anișo, ori me ascuți, ori îmi părăseșci casa.

— Bine, mătuse, atunci me duc.

— Unde vei merge, sfătoaso?

— Ori și unde!

— Ai mai vîcut, dle Bujor, un așă pîcătös ca-
priciu?

— Slimabilă doamnă, dar me aduceți într'o gro-
zavă confușiune. Mic îmi e rîndul să me rog de ier-
tare. În primul foc al maniei nu m'am engetal ce fac;
me rog să-mi cruțați sentimentul de pudoare și gre-
șcala ce a pricinuit atît de mare neplăcere tinerei dame.

— Eu nu-mi retrag cuvîntul. Anița îți datoreșce
satisfacție pentru repeșitele conturbări ce și-a făcut
— și eu prelinde ascultare.

— Nu datoreșce acestui domn nici o satisfacție;
dacă îi place tăcerea, caute-și o locuinșă singuratică.
Cine trăeșce între oameni, trebue să se dedeie a suferi.

— Părăseșce casa, inte, gaită sfătoasă. Ne vom
înțelege mai tîrziu între patru ochi.

Anița se întoarse cu iușală cătră ușe, aruncînd
o privire amară dlui Bujor, care sta nimicît de-o parte.
Se cobori în curte, din curte se îndreptă spre niște ar-
bori, unde șerpuiă un riuleș. Mânia și rușinea îi aprin-
soră fața și o puternică ură o cuprinșe față cu doc-
torul, de și firea ei nu eră pentru ură.

Uriciosul de doctor, care-ș închipueșce că lumea
întreagă e în scăfărlia lui, ce l-ar fi costat pe el mai
mult decăt un cuvînt și ea, drăguța Anișă, ar fi um-
blat pururi în degete, nu ar fi vorbit nimic, numai
să nu-l conturbe. Dar el nu-i avea grija. O, și de câte
ori ar fi putut-o căștigă și mulșumi printr'o singură
vorbă. Inșe nu, el în loc de vorbe drăgălașe, prin
purtarea lui de autocrat o lipseșce și de unicul ei
asil. Sau doară să se roage de el să-o ierte? Nu! Asta
n'o face nici odată!

Ea se ghemui lîngă un pocîump și se uită pier-
dută în apa curgîtoare. Locul acesta eră atît de sin-
guralic, atîta de părăsit; nîme nu-i aușiea suspinele.

Dar ce s'aude? Pași repeși de cătră curte? O
caută cineva?

— Mulșumese tatălui cerese, că te-am aflat —
dîse o voce bărbătească.

Anița pornită de primul impuls, își ascunșe lă-
crimata ei față între micel-ei mîni. Apoi sări în sus
și voi să se depărteze, inșe el o reșînî.

— Lasă-me în pace, dle doctor.

— Nu te voiu lăsa! Dta trebue să-mi dai as-
cultare. Voese să-mi cer iertare de la dta.

— Nu-ți dau voie.

— Dar pentru Dumneșeu. Eu nu sînt vinovat;
iar dacă me pocăeșce totuș, să șcii domnișoară Anișo,
că o fac fără de vină. Dta ai aușit doară în școală,
că ângerii din cer se bucură mai tare de înfoarcerea
unui pîcătös, ca de noueșeci și noue de drepți?!

— Eu nu sînt ânger și cred, că nu te vei supêră
dacă va trebui să plec de-aici. Va fi apoi desevêșită
pace în giurul dta.

— Doară nu vorbeșci serios? Vrei să mergi de aici?

— Da!

— Durerea asta doară nu mi-o vei face.

— Dta? Ea zimbî trist.

— Da, mie. Nu voese să mergi; nu voese să fie
tăcere în giurul meu. Cred că n'aș mai avê și bună
cînd te-aș șei dusă din cauza mea.

El nu mai așlă cuvinte . . .

— Fie, dar eu totuș voiu merge. Nu vreau să
remân.

— Dar pentru ce nu?

Doctorul Bujor șinea încă pe Anița de mînă,
cînd ea își ridică oehii trîști spre el . . .

— Unde vei merge? — o întrebă el nesigur.

— Nu șciu, dar voiu merge. Tot una-mi este
ori unde voiu plecă. Mai bine pe-aici în jos. Vocea ei
i se înecă în lacrimi, arătînd spre cursul apei.

Dureros mișcat, Bujor o cuprinșe în brașe ca și
cînd ar smulge-o din valurile înfricoșate ale apei. Și
cum o cuprinșe, pîrea că inima i se încătușază de-o
simșire supranaturală. El o stringea tot mai tare la
șinu-i și îi șopti cu fragedîme: — Remăi Anișă, dragă,
remăi pentru mine". Ea nu-i răspuse. El simșia cum
frageda copilă tremură în brașele lui și-apoi agitată îi
șopti: — Te iubesc! Nici cînd nu te voiu uită; nu-
mai prin tine voiu fi fericit. Cerul ni-a destinat pe
unul pentru altul . . . De-un an te port în inima mea,
aproape fără de-a-mi putê da seamă și mult me mir,
scumpă Anișo, cum de a fost posibil să trec pe lîngă
tine de-atîtea ori fără de-a observă, că și tu me iubeșci.

Copila își închise oehii și pierdută în gînduri
nu-ș putea închipui cum de într'o clipă numai poate
să devînă lumea atît de frumoasă.

O pasere cîntă la marginea apei. Ea îi auși gla-
sul ei dulce și-și dîse în sine, că ea nu poate să fie o
pasere simplă, ci vre-o vrășitoare din lumea poveștil-
lor, care numai de aceea se iveșce, ca prin cîntarea
ei să vrăjească fericirea, iar la o sută de ani să se re-
întoarcă iarăș și să invieze din nou ce-a murit odată,
reinvieze iubirea.

— Dar vorbeșce-mi baremi un cuvînt — o rugă
el. Spune-mi, voeșci să fi aleasa inimii mele?

— Aleasa inimii tale? Vorbeșci serios?

— Da, drăguța copilă, așă este. Răspunde-mi,
căci sînt nerăbdător și nu pot așteptă mult.

Ea-și ridică capul și zimbî fericită, iar el . . .
el o sărută fierbînte pe buze și pe obraji. În momen-
tul acesta inima ei se convîșce, că singură iubirea este
cheia care deschide ușa minunilor pe cari aprinsa ei
fantasie le vedea din depărtae.

Tîrziu în acea sară, Anița scobori treptele sute-
ranei unde locuîa Niculiță cu mama lui. Ea încă nu
spusese nimenui fericirea ce-a întîmpinat-o. Încetînel
păși ea lîngă patul lui Niculiță și-i șopti glumet:

„Dar totuș a venit priuțul, ca să me ducă în
șara șinelor“.

Niculiță surprîș se ridică în sus.

— Într'adevăr? Aceasta n'aș fi crezut-o — și ca o vie luminează luei speranța în obosiții lui ochi, zicând: „Atunci poate că va veni odată și la mine. Nu crezi tu?”

Anița își plecă capul, ca să-și ascundă lacrimile ce-i umplură ochii, căci o tristă presimțire îi cuprinsese sufletul. Presimțirea, că în scurt timp va veni ângerul ca să ducă pe micul ei soț de jocuri în fericirea eternă...

Blas, iunie 1897.

MARIA.

Henrik Ibsen.

— Studiu critic. —

(Urmare din nr. 26.)

Gnsedar încearcă Niklas în admirabile cuvinte să-l așeze contra regelui, Skule e convins că Haakon are drept să stea pe tron. Cuvintele poetului deșteaptă în el numai durere pentru soartea nedreaptă, nu revoltă contra ei. „Me rog lui Dumnezeu să nu me lase să ucig la unele lucruri”, răspunde Skule.

Niklas: Nu uită că cea dintâi faptă mare în lume a fost sevrșită de unul, care s'a ridicat împotriva unei mari împărății... ângerul care s'a răsvrătit contra luminei!

Skule: Și care a fost asvrălit în abis.

Niklas (sălbatic)... Și care a înflintat acolo o domnie și a devenit rege, un rege puternic — mai puternic, decât ori care dintre cele de ce mii de — caimacani, sus în înălțimi!

Când înse nici aste vorbe nu ajută, Niklas întrebuințează ultimul remediu, la care lucrase cu atâta grije: viră în Skule ideea, că Haakon nu e adevărat copil de rege. Siguranța nu poate aduce nimeni despre nașcerea lui și chiar scrisoarea, care ar fi cuprins date pozitive, Niklas o arde, cu toate că jurase pe vecinicia sufletului său să o păstreze. În ciasul de moarte își vinde sufletul dracului, dar moare triumfând, căci „perpetum mobile” e pus în mișcare.

Îndată ce dreptul lui Haakon e îndoios, Skule se răsvrățește contra lui. Admirabil a pus Ibsen față în față aceste două caractere prin următoarele cuvinte:

Skule: Peste mine nu e iertat să stea nici un rege! Nu sunt născut pentru ca să servesc; însuși trebuie să domnesc și să stăpânesc.

Haakon (il privește un moment și apoi ține cu

receală): Cerul să-ți ocrotească mintea, caimacane. Noapte bună!

Acesta e raportul între ei și de și Skule se ridică un moment pe tron, rege rămâne tot Haakon, căci el nu se îndoiește în puterile sale, el are o idee pentru care să lupte.

Sărind de astă dată peste prăpastie, Skule ajunge țermul de dincolo, dar numai pentru o clipă, căci amețit de salt, își pierde echilibrul și cade, „căci pentru o idee proprie poți trăi, pentru una străină numai muri poți!”

Cu Skule de-odată îngroapă Ibsen și „eul” îndoielii din sufletul său și de-acum pășește marel și conșciu, ca un Haakon, un rege în arta sa, drumul care îl duce la izbândă și nemurire.

(Va urmă.)

SEXTIL PUȘCARIU.

Proverbe.

Nu te increde în falșă căldură a ăilelor de luna martie. (Romănesc.)

Când bate vântul, cad poam-le pe-o coapte din pom. (Italian.)

Nu te luă după vorbe. (Romănesc.)

Cuvintele bune curăță spinii după limbă. (Gircasian.)

Butoiul gol hodorogșee în căruță, pe când cel plin merge așa de lin!... (German.)

Într'un moment din viață se fac lucruri cari rămân un secol. (Francez.)

Nu știi de unde sare iepurele. (Romănesc.)

Dacă vrei să intri undeva, gândește-te cum ai să eși. (Englez.)

Câte nu făgăduiește omul la nevoie!... (Francez.)

Capul face, capul trage. (Romănesc.)

Și spinii își au florile lor. (Rusesc.)

Omul prost vinde via și cumpără stafide. (Turcesc.)

Prima încercare.

SALON.

La spital.

Stanca dîsesse Mariuchăi :

— Vrei să mergi cu mine la București, ca să vedem pe bietul Ion?

Și Mariuca, roșindu-se, cu un zîmbet plin de dragoste și de recunoștință, îi răspunde încetîșor, pare că ar fi vrut să-și ascundă emoțiunea :

— Da, Stanco; dacă vrei, merg cu tine.

Și porniseră triste, grăbite, tăcute, dar în tăcerea lor se vedea și mai bine durerea de mamă și de logodnică, nădejdea, îndoielile care le turburau, învescîindu-se și mîhnindu-se tot de odată.

În sfîrșit sosiseră la poarta spitalului Colțea; înaintînd uimite pe uliță, printe trăsuri și trecători, nu mai simțiau oboseala, apăsarea căldurei și a prafului; nu mai aușiau nimic, decât bătăile inimelor lor, cuprinse de o aceeaș nerăbdare, de o aceeaș neliniște.

— Ah! îi aduci tu aminte, Mariuco, numărul? . . .

— Cum nu? Petre ne-a spus numărul 62, așa îmi pare.

— Da, ai dreptate. Hai uite, că bietul Ion ne-o fi așteptînd, sormanul.

Și gîfîind, temîndu-se să nu se rătăcească în casa aceea mare, lovîndu-se de alte femei și de alți bărbați cari căutau un pat, un biet bolnav, o veste bună.

Ah! în sfîrșit! sala eră aceea! Cîte paturi albe, cîte figuri searbăde, slabe; cîte căutături triste, mîhnite, nu vîdura ele; căți bolnavi nu așteptau, cu inima palpitînd venirea cuiva care să-i învioșeze, să-i mai facă să-și mai uite suferințele, durerile.

— Cincișeci și nouă, șeseșeci și două. Da! șeseșeci și două?

Ah nu, citise reu Mariuca ori greșise numărul; nu eră cu puțință, patul eră gol și și-o spunea cu o contracțiune ciudată a feții, contracțiune care ar fi vrut să fie zîmbet, dar care eră un început de oftat. Stau triste, neșciind unde eră Ion, gîndindu-se că el le așteptă, și că veniseră atîta drum de geaba, fără să-l vadă, și se uitau la toți cei cari treceau liniștiți, cu siguranța că vor găsi pe cine căutau, și cari poate nu umblaseră o poștă pe jos sub razele ardețoare ale soarelui, cari . . . Dar în sfîrșit vremea trecea și ele stau nemîncate.

Se duseră la un infirmier.

— Ei, dle, nu șcii dta unde e flăcăul pe care l-au adus aici șeptemăna trecută, de la . . .

— Ei, da ce veniți din lună! Cum vreți să știu eu pe toți cei cari vin aici; credeți că vine numai unul pe ți, nu știu . . . și dete să plece.

— Nu, nu, ascultă-me; flăcăul acela care avea friguri rele de tot; dar care a venit la București ca să se tămăduiască; am vrut să-l vîd, pentru că șciam că eră la numărul 62, și cînd colo găsi patul gol; nu șcii dta unde e?

— Flăcăul eră acolo, așa e; acum nu mai este, pentru că . . . pentru că l-au luat d'aici. Asta e tot,

adăogă el vîdînd că cele două țerance îngălbeniseră și tresăriseră.

— Ah! . . . nu-i așa, dta nu-l cunoști pe Ion al meu, pe băiatul meu; nu-i așa? strigă cu asprime și cu desnădejde Stanca, pare că acest strigăt i-ar fi putut liniști inima apăsată de mîhnire. Și vorbiă înainte repede, tare, pare că ar fi vrut să-și înșele inima; vorbiă încă și după ce infirmierul, ridicînd din umeri, plecase, și Mariuca, ținîndu-se de dînsa, simția că-i vine reu și se sprigîniă pe umerii ei.

Trecu un alt infirmier.

— Domnule, îi dîse Mariuca arătînd patul, unde e Ion al meu?

— E într'un loc foarte bun, sus; liniștește-te, i-a trecut bine; l-am îngrigit eu . . .

— Dta? îi dîse biata femeie cu un accent de desnădejduire nespūsă, de invidie, de iubire, dta? oh de ce oare infirmierul acesta, care nu l cunoșcea, care nu suferise pentru dînsul, care nu-l hrănise și nu eră muma-sa? Și dînsul? N'o chemase? Buzele îi tremurau, oftă necontenit, vrea să întrebe cum . . . oh nu, eră adevărat; se agăța de cea din urmă nădejde; apucă pe Mariuca de o mână, par că ar fi vrut să-i dea acelaș gînd, aceeaș dorință, și esclamă :

— Vreu să-l vîd.

— Nu se poate; e îngropat.

Îngropat! — eră o vorbă aspră, crudă pentru inima unei mume mîhnite: îngropat! eră ceva de necredut pentru dînsa, care nu-l vedea nici măcar bolnav, suferind, ci frumos, faldic, tînăr.

Vru să se împotrivească, să plîngă, să se roage; infirmierul plecase; toți păreau grăbiți; eră tîrziu, nimeni n'o va ascultă.

Atunci, ca și cum o ședere mai lungă într'acel spital i-ar fi fost ne-nemerită, plecă înmărmurită, îndobitocită de durere, gîfîind din pricina suspinelor ce se urcau, se grămădiau în piept, îi tăiau respirația, fără să poată scoate o vorbă măcar.

Plecă, uitîndu-se drept înainte ca o idiotă, tîrînd după dînsa pe Mariuca, galbenă ca o moartă, cu o mână pe inimă, care bătea de părea că voiă să se rupă. Ochii ei mari și negri se întoarseră cu o căutătură plină de dragoste, de adio, spre patul unde suferise acela care murise poate cu dorința nemărginită d'a vedea o figură iubită, și pe care ea nu-l va mai vedea nici odată.

Trecură prin mai multe săli, fără să vadă un grup de cîteva persoane care se strîngeau împregiurul patului unui bolnav, care zîmbia, care eră fericit pentru cîteva momente; alte grupuri de persoane mîhnite, cari se plecau asupra unui murind, întrebîndu-l suspinînd, dar sperînd totuș; trecură fără să vadă mulțimea de dureri ce eră împregiurul lor, fără să audă toate nenorocirile adânci, tînguitoare ce se pregătiau și se împliniau în casa durerii, și eșiră în sfîrșit în curte.

Pămîntul ardea tălpile picioarelor Stanchei, care mergea înainte, aproape în fugă, fără să vorbească, gîfîind ca și cum ar fi dus în spate o greutate prea mare, și strîngînd convulsiv mîna amorțită a Mariuchei. Aceasta își ținu cît putu lacrimile și încetîșor, cu blîndețe, ca s'o scoată din înmărmurirea ei, îi șopti la ureche, ca în zilele cînd o strîngea palpitînd în brațe, ascunzîndu-și fața în sinul seu :

— Mamă!

Stanca tresări, se uită ciudat la dînsa, i se păruse că ar fi aușit un glas de pe cea lume; scrășni

tare din dinți și-și grăbi pasul. Dar când ajunseră la poartă, trecând printre oamenii cari-ș vedeau de drum și nici nu se uitau la densa, cari nu șcieau nenorocirea ei, Stanca simți că i se tăiau picioarele, i se pără că toate se cufundau împregiurul ei: lumea i se părea pustie, pentru că nu mai avea pe Ion, pe băiatul ei; și sub poartă, slăbindu-i-se puterile, cădu jos și porni pe un plâns desperat, neconsolabil.

Petre, bărbatul ei, stând acasă, pe când le așteptă cu o veste bună, uitându-se pe câmpie la grăul copt și frumos care așteptă numai mâna secerătorului, murmură cu mulțumire:

— Ei! când se va întoarce Ion!...

A. V.

Carte poștală.

Unui bucureșean nou,

Tinăr debarcat din provincie, cu inima plină de iluzii și de speranțe, ai lăsat colo, în orașul teu, mamă iubitoare, surori cuminți, tată muncitor; ai lăsat pe draga visurilor tale, copilă neîncercată, visătoare, curată ca și sufletul teu.

Ai venit în București să muncești, să suferi chiar vre-o câțiva ani de ție, și-apoi să pui totul la picioarele celei pe care o iubești, să te unești cu ea, și să duci o viață plină de delicioase fericiri.

Dar... în București, orașul cu șanse de câștiguri materiale și pierderi morale, ai avut norocul, să dai poste prietenii binevoitori. Ei te-au inițiat îndată la toate farmecile ispitelor acestui oraș.

Te-au desgustat de viața de familie care cere prea multe sacrificii și ți-au arătat că poți să-ți găsești o familie... de noapte, mult mai ușor și mai puțin costisitor.

Și tu îi aștepti fiecare sară, tot cu aceeași nerăbdare, cu care așteptai să vezi pe iubita ta, altă dată.

Îi aștepti, ca să mergeți degrabă, să reîncepeți mereu, mereu aceeași viață de plăceri și de petreceri. Din când în când îți vine câte o scrisoare de la ai tei. Atunci te intristezi, fără să știi de ce, ești nervos, par că te-ai ști vinovat, și amintirea lor te chinușcă ție întregi. Ei, dar, prietenii vegheză, au grije să te facă să uiți ceea ce inouăază fruntea ta. Și fii liniștit, amintirile astea duioase n'au să te chinușcă mult timp. Are să vie vremea, când ai să-ți riști de ele. Atunci neoprit de nimic, vei gustă până la fund din plăcerile orașului ispititor. Și din toate îți va rămâne o amăreală, pe care o vei duce în tine, cât vei trăi.

Iar cu iluziile sufletului teu curat, nu te vei mai întelni nici odată, nici odată!

LAURA VAMPA.

Ilustrațiunile noastre.

Fată arabă de la Nil. Clima are mare înriurire asupra populațiunii. Ea produce și desvoaltă caracterele. Clima rece învertoșează fizicul, cea caldă face niște ființe sangvinice. Expresiunea aceasta se vede și pe fisionomia feței de la Nil, pe care o represintă ilustrațiunea noastră de pe pagina primă. Toate sentimen-

tele ei se oglindează în ochii sei negri și plini de foc. Cu vasul de apă lângă sine, ea șede așteptând și gândurile sale sboară departe în amurgul serii. De departe pare că s'aude crâncenul muget, ce produce cataracta; dar ea n'aude, nu vede nimic, afară de lumea sa.

Copila rea. Degiaba i-a spus mamă-sa să se poarte bine, că dacă nu va fi bună, are s'o arunce 'n apă, — Lilica ninerată n'a ascultat-o, ci a urmat să fie tot rea. Plângea și făcea tot ce-i eră oprit. Vădend mamă-sa, că cu buna n'o mai poate înduplecă să se îndrepteze, a apucat-o în brațe, dîcendui: „Acum te arunc în apă“. Și o duse pe punte până la marginea bălții, ținend-o sus în aer, gata s'o svêrle în valuri. „Mai fi-vei rea?“ — întreabă încă odată: „Ba nu“, — răspunde fetița spăriat. „Acuma te mai iert odată“, dîce mama, care șteu nici în gând n'a avut să-și arunce fata în apă.

Prima încercare. Niculiță a vèdut pe tată-sau cântând din fluer și i-a plăcut grozav. Odată, când tatăl s'a dus în cea parte a hotarului, băiatul a apucat fluerul, s'a urcat pe butucul de unde tată-sau păziă hotarul și a început să cânte și el. Cam slab, cam reu, dar totuș a fost mulțumit, ochii-i rideau de fericire c'a scos câteva sunete, c'a izbutit atât de bine prima încercare.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Societatea pentru fond de teatru român. Statutele Societății pentru crearea unui fond de teatru național-român obligă pe comitet să poarte registre despre ținerea în evidență a membrilor. Pentru aceasta comitetul a făcut trei cărți corespundetoare scopului, una pentru membrii fondatori, alta pentru membrii ordinari pe viață, și a treia pentru membrii ordinari ai Societății. Membrii fondatori fiind introduși în registrul respectiv, comitetul are de gând să adauge la numele lor și o scurtă biografie, rêsplată binemeritată pentru densii și material pentru istoria viitoare a culturii noastre româneșci. În scopul acesta, comitetul Societății, prin președintele Iosif Vulcan și secretarul Vasile Goldiș, a adresat membrilor fondatori un cercular, cerendule datele biografice, pe temeiul unui chestionar, care cuprinde următoarele întrebări: 1. Numele cu toate predicatle de nobilitare și distincțiuni. 2. Părinții; starea lor socială; originea lor. 3. Anul, luna, ziua, locul (țara, comitatul, comuna) nașcerii membrului. 4. Ce școli a cercetat? Când și unde? Ce titluri academice are? 5. După eșirea din școală, care i-a fost cursul vieții? Ce funcțiuni a ocupat? 6. La cari întreprinderi naționale și culturale a luat parte? Când și unde? 7. La cari societăți româneșci s'a făcut membru? 8. Alte observări. Rspunsurile sânt a se trimite la adresa dlui Vasile Goldiș, secretarul Societății, până în 1 septembrie la Lipova.

Premille Academiei Române. În sesiunea generală din 1899 Academia Română va decerne următoarele premii: *Premiul statului Eliade-Rădulescu* de 5000 lei, unei cărți scrise în limba română, cu conținut literar, care se va găsi mai meritorie printre cele publicate de la 1 noiembrie 1896 până la 31 oct. 1898; — *Premiul Asociațiunii craiovene* pentru desvoltarea învățămîntului public, în suma de lei 1.500, celei mai bune cărți didactice în limba română dintre cele tipărite de la 1 ianuaris 1896 și până la 31 oct. 1898; termenul pre-

sintării, pentru ambele, 31 oct. 1898; — *Premiul Adamachi*, de 5000 lei, celei mai bune cărți scrise în limba română asupra următorului subiect: „Biserica creștină ortodoxă din România și influența ei morală în evoluțiunea culturală a țărilor române, de la începutul secolului nostru până la 1891; — *Premiul Alexandru Bodescu*, de 1500 lei, celei mai bune cărți scrise în limba română asupra subiectului: „Cercetări istorice asupra orașelor Chilia și Cetatea-Albă”; — *Premiul Neuschotz*, de 3000 lei, dimpreună cu procentele până la acordarea premiului, celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra subiectului: „Compendiu istoric asupra dezvoltării industriale la Români până în 1875”; — *Premiul statului Lazăr*, de 5000 lei, celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra subiectului: „Studiul hidrografic complet al unuia din următoarele râuri: Jiul, Oltul, Argeșul, Ialomița, Siretul”. Terminul presintării pentru aceste patru lucrări din urmă, 1 septembrie 1898.

Concursul nostru pentru novelă. Avisăm pe scriitorii noștri, că terminul concursului anunțat de noi, cu premiul de una sută de coroane, pentru cea mai bună novelă originală, inedită, scoasă din viața socială română ori din istoria națională, va expira în 1/13 august an. c. Se cere ca lucrarea să fie nu numai relativ cea mai bună între cele concurente, dar să aibă și valoare literară. Extensiunea, cel puțin de o coală tipărită ca a „Familiei”. În cazul de egalitate, premiul se poate și divisa. Lucrările scrise cu mână străină și nesemnate de autor, însoțite de un plic închis care să conțină numele autorului, iar din afară un motto scris și în capul novejii, sunt a se trimite la redacția „Familiei” în Oradea-mare. După terminul indicat, o comisiune de 3 bărbați de litere, rugați din partea redacției, va citi scrierile intrate și va judeca în privința decernerii premiului. Novela premiată se va publica în „Familia” și un an de zile autorul nu o va putea reproduce aiurea.

Cine va continuă Marele Etimologic? După ce Academia Română, în sesiunea sa generală din primăvara trecută, a sîstat publicarea Marelui Etimologic, în estensiunea începută de dl B. P. Hașdău, mulți se întrebau că cine va continuă aceasta operă monumentală? Acum aflăm din zădărele bucureștene, că Academia a însărcinat cu continuarea lucrării pe dl Al. Filipide, profesor de limba și literatura română de la facultatea de litere din Iași. Dl Filipide a declarat că va termina această mare lucrare până în cel mult 5 ani de zile. În culegerea diferitelor accepțiuni ale cuvintelor și expresiunilor, dl Filipide se va ține strict de textele tipărite până acum.

Reprezentățile teatrale în Șomcuta-mare. Junimea academică română din Șomcuta-mare și impregiurime va da la 12 august n. o reprezentație teatrală în Șomcuta-mare. Se va jucă: „Mireasă pentru mireasă”, comedie în 3 acte de Iosif Vulcan. Persoanele: Nichifor Goron, proprietar bătrân, dl Victor Nilvan; Veronica, fiica lui, dsoara Livia Nilvan; Aurel Iustinian, avocat tânăr, dl drd. Teofil Dragoș; Arcadiu Sempronescu, inginer tânăr, dl dr. G. Iuliu Anca; Ioan Ciorescu, septemvir pensionat, dl Vasilie Butean; Virginia, fiica lui, dsoara Valeria Buda; Ieronim Movilescu, fost vice-comite, dl Victor Vasváry; Cleopatra, soția lui, dsoara Rosa Pocol; Simeon Iluțian, jude administrativ, dl Augustin Chiș; Rucșanda, soția lui, dsoara Gizela Bucea; Tarquiniu Superb Ulpianescu, cancelist notarial, dl Vasile Ghetie; Stan, servitor la Goron, dl Laurențiu

Avram; Gafia, servitoare tot acolo, dsoara Reghina Cherebeț. Acțiunea se petrece în timpul present, la moșia lui Nichifor Goron. După teatru dans. În fruntea comitetului arangiator sînt dnii Vasile Dragoș, avocat, președinte; dr. George Iuliu Anca vicepreședinte; Augustin Dragoș casșar, Emil Butean secretar; Ioan Costea controlor.

Un scriitor rus despre poesia și musica noastră populară. Dl *Vladimir Korolenko*, distinsul nuvelist rus, care petrece la băile de la Slanic în România, lucrează la un studiu asupra poesiei și musicei populare românești.

GE NOU?

Hymen. Dl dr. *Ioan Argintoiian*, fiul dlui general Argintoiian din România, s'a căsătorit la 22 iulie în Carlsbad cu contesa Clementia Talevici. Actul cununiei s'a îndeplinit cu mare pompă în noua biserică ruscască de acolo. — Dl *Nicolae Popescu*, absolvent de teologie al dieceșei aradane, s'a logodit cu dsoara Margareta Popovici din Karczag. — Dl *Patriciu Pinte*a și dsoara Eugenia M. Mireea se vor cunună duminică la 8 august n. în Cața.

Sciri personale. *Archiducele Francisc Ferdinand*, presumpțivul moștenitor al Austro-Ungariei, va merge în luna aceasta la Sinaia, să viziteze pe prințul Ferdinand al României. — *Prințul Ferdinand*, moștenitorul României, într'atâta s'a intramat, încât peste câteva zile va pute face mici plimbări prin Sinaia. — Dl *Grigoriu Stefanescu*, membru al Academiei Române și profesor la universitatea din București, va represintă România la congresul geologic internațional care se va ține la Petersburg.

Regole și regina Românelor la Ischl. La Ischl se fac deja pregătiri mari în vederea recepțiunii regelui și reginei României. Suveranii români vor sta două zile ca oaspeți ai împăratului Frantz Iosef la Ischl, în care timp se vor da în onoarea Lor mai multe serbări și un prânț de gală. Cu ocazia sitei, împăratul a invitat la Ischl și pe archiducele Frantz Salvator, archiducele Otton și archiducesele Maria Valeria și Maria Teresa. Conte Goluchowsky, care se află la băile de la Wittel din Franța, își va întreprinde concediul pentru câteva zile, ca să fie față la recepțiunea suveranilor români.

Asociațiunea transilvană. *Despărțământul Reghinul-Săsesc* se va întruni în adunare generală acolo, sub presiul dlui Petru Uilăcan, la 10 august n.; cu ocașiunea aceasta se va da un premiu de 25 fl. aceluî învățator de pe teritoriul despărțământului, care s'a distins prin corul de cântări, cu adulți sau cu copii de școală. Sara va fi petrecere cu dans.

Scoalele române din Beiuș. *Primirăm* Programa gimnasiului superior gr. c. și a școalelor elementare din Beiuș pe anul școlar 1896—97, redactată de Ioan Butean, director și profesor. Drept introducere se publică lucrarea dlui profesor V. Dumbrava: „Ortografia română în actuala sa stare de dezvoltare”. Din datele școlare, însemnăm următoarele: la gimnasiu au funcționat 15 profesori și 3 cateheți. Numerul școlărilor înscriși a fost 347, cari la finea anului au scădut la 327; din aceștia 262 români, (147 gr. c. și 114 gr. or.), 64 maghiari. Societatea de lectură Samuil Vulcan a avut 45 de membri, sub conducerea profes. Ioan Keri.

În internatul Pavelian 29 și 1 din fundațiunea Darabantiană. Din fundațiunea de pâne Vulcaniană au primit 20 de tineri câte 20 de fl.; din cea Jigăiană 11 tineri câte 13 fl. 3 cr. Biblioteca s'a sporit cu multe cărți. Biblioteca Iosif Vulcan, s'a sporit anul acesta cu 200 de opere, astfel a atins numărul de 601 lucrări. Fondul de pensiuie al profesorilor a fost 28.445 fl. 36 cr. În școala elementară au funcționat 1 director și 3 învățători. Numărul elevilor înscriși 89, la finea anului 79. Din aceștia 37 gr. c., 33 gr. or. și 9 rom. cat.

Biserica și școala. *Congresul bisericii gr. or. române* se va convoca anul acesta la Sibiu, pe 13 octombrie, căoi Maj. Sa a luat act de notificarea mitropoliei din Sibiu. — *Dl Vasile Domșa*, paroc gr. or. în Toracul-mic, a fost întărit de consistoriul mitropolitan din Sibiu ca protopresbiter al Orăștiei. — *Mitropolitul Arcadie Ciupercovică* al Bucovinei va serba la 3/15 august jubileul de 50 ani al preoției sale. — *Dl Romul Mircea*, ales protopresbiter al Mediașului, a fost întărit și de consistoriul din Sibiu. — *Dra Mărioara Sfetea*, fiica dlui Vasile Sfetea, paroc în Brașov, a făcut în Budapesta cu succes strălucit examen de profesoară pentru școlarele civile.

Prințul Ferdinand al Bulgariei la Sinaia. Mercuri la 4 august prințul Ferdinand al Bulgariei a sosit la Sinaia să facă vizită familiei regale române. A fost întâmpinat de regele și găzduit în castelul Peleş. Din incidentul acesta mai mulți din artiștii Teatrului Național, între cari oșele Ar. Romanescu, I. Vladaia, dnii Notara, Băjenaru și Teodorescu au fost invitați de maestrul de ceremonie al regelui și reginei să participe la reprezentația ce avea să se dea la Castelul Peleş în timpul șederii la Sinaia a principelui Ferdinand al Bulgariei.

Noi osenđiți pentru Seghedin. Basiliu Morariu, preot în Poiana Aindului; Crucian Simu, învățător în comuna Ciufud lângă Blaș și Ioan Simu, cari înființaseră un chor vocal în comuna Ciufud și ținuseră câteva probe, au fost condamnați și de Curie: cel dintău la 10 luni de închisoare de stat și 150 fl. amendă; al doile la 8 luni închisoare de stat și 100 fl. amendă; iar al treile la 4 luni de închisoare de stat și 50 fl. amendă.

Școala civilă de fete și internatul Asociațiunii. Înscrierile în școala civilă de fete din Sibiu a Asociațiunii transilvane se vor face la 1—6 septembrie. Dialectrul pe lună 2 fl. și taxa de înmatriculare 2 fl.; asemenea și pentru elevele din cursul suplimentar. Taxa internatului e 200 fl.; pentru pian, 2 ore pe săptămână, 6 fl. pe lună; dacă ieu doue eleve de odată, taxa e câte 3 fl. Pentru limba franceză, 2 ore pe săptămână, 1 fl. pe lună.

Petrecerea cu dans din Bratca, pe care o anunțară pe scurt în nr. trecut, la 8 august n. în folosul bisericii gr. or. de acolo, va fi arangiată astfel: patroni: Dr. Ladislau Beóthy, comite suprem; P. Szunyogh, v. comite; Iosif Goldiș, vicariu; Iosif Telegdi, dep. diet; presidenți: I. Papp, not. comit; C. Szahlander, proprietar; G. Lungu, controlor; St. Domokos, casariu; G. Virág, controlor; Vasiliu Czibenszky, major domus. Comisia arangiatoare: V. Bulzan, Dr. I. Buna, Iun. V. Czibenszky, G. Darabanth, Dr. F. Duma, A. Feldheim, A. Filip, C. Handl, A. Hajnal, E. Hajnal, Gy. Hollósy, A. Hubay, L. Jakabfy, Th. Jaczkovits, I.

Kaszó, V. Kakas, I. Crainic, A. Lazar, A. Mandel, S. Pallady, T. Papp, T. Pacala, Dr. G. Popoviciu, I. Schwarcz, B. Selymesy, L. Soós, C. Verner, N. Zigre. Comitetul arangiator: presidenți: I. Czibenszky, M. Feldheim. Vice presidenți: Jun. B. Feldheim, L. Greiner, V. Balogh, A. Beniczky, G. Deutsch, A. Gall, I. Farcas, S. Fried, A. Haber, M. Haber, I. Horváth, E. Jakab, C. Covaciu, A. Leimdörffer, C. Leimdörffer, S. Liska, dr. An. Lungu, Z. Nagy, C. Óvári, M. Pallady, P. Reesky, I. Richter, St. Simon, Z. Vueskies, Aureliu Zigre.

Petreceri de vară. *La Unimăt*, în Sălagiu, tinerimea academică română din părțile acelea a arangiat la 2 august n. petrecere cu dans, din incidentul adunării generale a despărțământului selăgian al Asociațiunii transilvane și al adunării generale a reuniunii femeilor române selăgene. — *La Armeni* junimea studioasă a arangiat în 1 august n. o petrecere cu joc, în o grădină privată; venitul curat fu destinat în folosul înființării unei biblioteci școlare. — *La Hodac-Ibăneșci* inteligența română a arangiat în 1 august n. petrecere de vară, pentru ajutorarea școlarilor săraci. — *La Toplița-română* s'a dat la 1 august o petrecere de vară în sala Otelului „Soarele”; în fruntea arangiatării steteră dnii George Popescu, Ioan Mazere, George Maier și Dumitru Moisin. — *La Out* se va da o petrecere cu dans mâne duminică la 8 august n. în folosul fondului școlar. — *La Turda* va da petrecere tinerimea la 8 august, cu prilegiul adunării generale a despărțământului Asociațiunii transilvane. — *La Nășeul* tinerimea academică română va arangia o petrecere în 15 august n. în folosul fondului de ajutorare Vasile Nașcu.

Petreceri cu dans în Bucovina. *La Suceava* Societatea academică Junimea din Cernăuți va arangia în 2 septembrie n. petrecere cu dans. Presidenți de onoare e dl Leon cav. de Goian, presidentul societății dl Ioan cav. de Cuparencu. — Mai mulți universitari români din Cernăuți vor arangia la 11 august n. o petrecere cu dans în *Vatra-Dornei*. Find Vatra-Dornei aproape de Transilvania, se sperează că vor lua parte și familii românești de acolo.

Călindarul săptămânei.

Dumineca a 8-după Rosalii. Ev. dela Mateiu, c 14 gl. 6, a iuv. 7.			
Ziua sept.	Călindarul vechiu	Călind. nou	Sorele
Duminecă	27 † Păr. Pantelimon	8 Ghiriac	4 17 7 23
Luni	28 Ap. Proch. și Nican	9 Romanus	4 18 7 21
Mardi	29 Mart. Calinic	10 Laurențius	4 20 7 19
Mercuri	30 Ap. Sila și Silvan	11 Tiburtus	4 22 7 17
Joi	31 S. Eudochim	12 Clara	4 23 7 15
Vineri	1 † Sc. s. cruci, și s. Mac	13 Hippolit	4 25 7 13
sărbătoare	2 Ad. Moșc. St. Stefan	14 Eusebiu	4 27 7 11

Semestrul iuliu—decembrie

a început încă cu nr. 27. Rugăm pe aceia, cari încă nu ș-au înnoit abonamentele, să binevoiască a le respunde, căci aceste se plătesc înainte.

Numere de probă trimitem cu plăcere 2 3, dar apoi nu espediăm foaia decât numai acelora cari o cer.

Proprietar, redactor respunțător și editor: IOSIF VULCAN. (STRADA ALDĂS NR. 296 b.)

CU TIPARUL LUI IOSIF LĂNG ÎN ORADEA-MARE.